

Toespraak 4 mei 2011 Dodenherdenking

Tussen de puinhopen van haar huis zoekt een meisje naar een foto. Om haar heen zijn vele huizen verwoest. Na de hevige gevechten liggen de straten vol met brokstukken.

Daar... tussen de stenen van de ingestorte woonkamer ziet ze het fotolijstje. Het schittert door het zonlicht. Het glas is gebroken. Stof maakt de foto mat. Ze slaat het stof eraf. Dan drukt ze de foto stijf tegen zich aan. Het is de foto van haar vader. Het enige wat ze nog van hem heeft.

Een traan rolt over haar wang. 't Is de herinnering aan haar vader die ze zo mist.

Ze snikt en huilt zacht. 't Is de herinnering aan haar vader die was omgekomen in het gevecht.

Door haar tranen heen komt er een glimlach op haar gezicht. 't Is de herinnering aan haar lieve vader, die haar altijd groette met een kus en zei: Shalom. Vrede.

Dit beeld, dames en heren, jongens en meisjes, zien we al de eeuwen door. Het is een beeld van strijd, oorlog, verwoesting, slachtoffers en pijn. De pijn die zo gevoeld wordt door het onrecht dat wordt aangedaan. De pijn, omdat vrijheid wordt ontnomen. De pijn, omdat er geen vrede meer is.

Vandaag is dat beeld niet anders. Dagelijks zien we het in de krant of op televisie. Demonstranten die roepen om vrijheid. Presidenten die hun volk onderdrukken. Burgers die roepen om vrede. Militairen die demonstraties met geweld neerslaan. Kinderen die huilen om hun toekomst.

Het lijkt wel of de aarde beeft op haar grondvesten. Niet alleen door natuurgeweld, maar vooral door het woelen van de volken. Volken die in opstand komen, met elkaar strijden.

Uiteindelijk snakt iedereen naar maar één ding: VREDE.

Te midden van al deze gebeurtenissen herdenken wij vanavond. Herdenken wij de slachtoffers van geweld, zij die sneuvelden in de strijd om vrijheid.

We staan stil bij vrijheid. Vrijheid is kostbaar, kwetsbaar en niet vanzelfsprekend. Dat besef je pas goed wanneer de vrijheid er niet meer is, zoals tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Het vuur van de vrijheid kwam met de bevrijding en we houden het levend, iedereen, ieder jaar opnieuw. Daarom draag ik, samen met vele anderen de fakkel, om te laten zien dat we vrijheid belangrijk vinden.

Ook de kinderen van groep 8 van basisschool De Medeklinker dragen de fakkel. Ik ben blij met zoveel kinderen die ook hier vanavond aanwezig zijn. Door de fakkel aan jullie door te geven, kunnen jullie het later ook weer doorgeven, geven we het vuur van de bevrijding door. Blijven we herdenken en stilstaan bij vrijheid.

Om dat te laten zien, zullen we straks het bevrijdingsvuur ontsteken. De fakkel, het symbool voor 4 en 5 mei.

De herdenking op 4 mei en de viering op 5 mei vormt de herinnering aan de Tweede Wereldoorlog en de jaren van bezetting van Nederland en voormalig Nederlands-Indië. Het zijn de herinneringen aan geweld, aan het verlies van mensen om je heen, bezetting en onderdrukking, onderduiken, angst voor de

vijand. Wonden die zijn geslagen, littekens die zijn gebleven. Mensen die het van nabij hebben meegemaakt voelen nog vaak de pijn of hebben nog een levendige herinnering. Daarbij denk ik aan de oud-strijders die ver van huis in voormalig Nederlands-Indië of Nieuw-Guinea eren zware strijd moesten voeren. Of de militairen die werden uitgezonden voor vredesmissies in o.a. Libanon, Joegoslavië of Afghanistan. Allen dragen de herinnering van oorlog mee, de herinnering van gevecht om vrede.

Daarom zijn we stil op deze plaats van herdenken. De plaats van 'vrijheid in verantwoordelijkheid'. De plaats waar de V ons Verbindt met Vrij, Vrijheid, Vrede, Verdriet, Vluchteling, Verzet, Veteraan.

We herdenken, herdenken hen die het leven lieten in dienst van de vrede. We staan stil bij de herwonnen vrijheid. We komen op voor vrede.

Vrij. Voor ons een voorrecht. We beseffen dat miljoenen mensen op deze aarde nog dagelijks te lijden hebben onder oorlogsgeweld, terreur en erbarmelijke leefomstandigheden. Voor veel mensen op deze wereld is vrijheid een droom te midden van een nachtmerrie die realiteit is. Daarom brengt het herdenken op deze plaats ons tot de opdracht om de strijd voort te zetten waarvoor onze gevallen hun leven lieten, een strijd voor een wereld waarin vrede centraal staat.

Uiteindelijk snakken we allemaal naar vrede!

Tussen de puinhopen op haar zolder zoekt een vrouw naar een foto. Om haar heen is een wereld van oorlogen en verwoesting. Daar....tussen de oude dozen ziet ze het fotolijstje. Het schittert in het licht door het zolderraam. Het glas is

gebroken. Ze blaast het stof eraf. Dan drukt ze de foto stijf tegen zich aan. Het is de foto van haar vader. Het enige wat ze nog van hem heeft.

Een traan rolt over haar wang. 's Is de herinnering aan haar vader. Shalom.

Ze snikt, ze huilt zacht. 't Is de herinnering aan haar vader. Vrede.

Door haar tranen heen komt er een glimlach op haar gezicht. Ze kijkt omhoog. Ze kijkt in het licht dat door het zolderraam naar binnen schijnt. Het licht geeft warmte op haar gezicht.

Eens.....eens zal er vrede zijn!?